

Ο Γιώργος Τσερδάνης σχολιάζει ελεύθερα...

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΑ

→ tserdanisg@hotmail.com

ΣΥΝΤΕΤΡΙΜΜΕΝΟΣ βαθειά - και όχι επιφανειακά - από προχές το πρώτι, που έμαθα πως έφυγε από τη ζωή που τόσο αγαπούσε, ο πραγματικά αδελφικός μου φίλος ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΤΑΤΑΣ, θ' αφιερώσω σήμερα σ' αυτόν και στην ΦΙΛΙΑ ΜΑΣ τούτη τη σελίδα. Κάτι που πιστεύω ότι δικαιούμαι να κάνω, ύστερα από μισό αιώνα ενασχόλισης και σχεδόν καθημερινά για χήλια δυο θέματα κάθε μορφής.

ΤΑΛΟΓΙΑ του Γιάννη Σινάνη εκδότη της "Λέσβος Νιούς", και ανταποκρίτη του Skai για τον αδελφό μου που έφυγε, χωρίς νάμα δίπλα του όπως θάπερε, καλύπτονταν το μεγαλύτερο μέρος της προσωπικότητάς του. Θα μπορούσαν όμως να προστεθούν κοντά σ' αυτά κι άλλα, πάρα πολλά, εκ μέρους μου, αφού η στενή παιδική φίλια μας είναι γεμάτη από διάφορα δείγματα χαρακτήρος, αλλά και "θυσίας" του ενός για τον άλλον.

ΤΟ ΠΙΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟ, που μου δίδαξε η σχέση μας είναι πως πραγματική άδολη φιλία, είναι αυτή της παιδικής ηλικιας, που την θέλεις ακόμη κι αν είναι ασύμφορη. Ακόμη κι αν τρως ξύλο λόγω της συγκεκριμένης σου συναναστροφής!

ΤΟΝ ΓΝΩΡΙΣΑ όταν από το 8ο πήγα στο 4ο Δημοτικό και γεροδεμένος καθώς ήμουν ζήτησα να παλαιώψω με τον αρχηγό της τάξης για να καθοριστεί ποιός θα ηγείται από εδώ κι' εμπρός. Παρουσιάστηκε ο Λευτέρης Νίκησα. Άλλα αντί να γίνουμε εχθροί γίναμε φίλοι. Αναγνωρίζοντας ο ένα την

..παλαιοτική αξία του άλλου. Στη συνέχεια κι αδέλφια μαζί με τον Νίκο Γιαρλό, αφού κι οι δύο τους ήσαν μοναχογοί κι εγώ είχα ένα αδελφό πολύ μικρότερο.

ΚΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΑΖΙ κάναμε όποιαδήποτε παιδική σκανταλιά κι' ανδραγαθία μπορεί να φανταστεί κανείς. Από εξερευνήσεις του κάστρου, απουσίες από το σχολείο μέχρι και εκδρομές... εξαφανίσεω! Χωρίς να λέμε το παραμικρό στον γονείς μας, γιατί ήταν σίγουρο πως δεν θα μας άφηναν. Οπότε τους αφήναμε ν' αγωνιούν. Μέχρι που το πήραν απόφαση. Γυιός μεγάλου Εργατοπατέρα ο Λευτέρης, γυιός εμπόρου εγώ κι ο Νίκος γυιός της οικογένειας Γιαρλού, που διατηρούσε το μεγάλο Ζαχαροπλαστείου ΑΣΤΟΡΙΑ στην αγορά της Μυτιλήνης. Όλοι τους, λόγω των ανδραγαθημάτων μας δεν ενέκριναν την συναναστροφή μας Κι' αυτό μας πείσμωνε ακόμη πιό πολύ.

ΚΑΠΟΤΕ κόψαμε τα δάχτυλά μας κι ενώνοντας το αίμα μας δώσαμε όρκο παντοτεινής φιλίας. Τότε υποσχεθήκαμε να δώσουμε κι ο ένας το όνομα του άλλου στους γυιούς που θ' αποκτούσαμε. Τήρησα πρώτος κι μοναδικός τον όρκο αυτό, με τόνισες αργότερα γιατί δεν βγήκε άλλο αρσενικό εγγόνι μ' επίθετο του Πατέρα μου, για να το χαρεί. Ευτυχώς ο Λευτέρης απαθανάτησε τον δικό του Πατέρα με ένα Στελίο Τατά.

Η ΦΙΛΙΑ ΜΑΣ άφησε κι από ένα σημάδι στον καθένα. "Παίζοντας" από πέτρα στο μέτωπό του. Και, παίζοντας πάλι, από σουγιά στον δείκτη του αριστερού μου χεριού.

Lesvos News: Ακόμα πιο φτωχή από σήμερα η κοινωνία της Λέσβου

"Εφυγε" από κοντά μας ο γνωστός δικηγόρος Λευτέρης Τατάς που είχε βγει πρόωρα στη σύνταξη, λόγω σοβαρού προβλήματος υγείας που αντιμετώπιζε. Αυτό όμως δεν τον εμπόδιζε να ζει πάντα με αισιοδοξία και να χαίρεται τη ζωή του. Ο Λευτέρης Τατάς εκτός από καλός οικογενειάρχης και ευσυνείδητος επαγγελματίας, ήταν και ένας μεγάλος λάτρης του τόπου του. Άμεμπτος χαρακτήρας, ανοιχτό μυαλό, προοδευτικός άνθρωπος, αληθινός και πάνω από όλα ένα πραγματικός bon vivre.

GIANNΗΣ ΣΙΝΑΝΗΣ.

Ο ΞΕΝΗΤΕΜΟΣ ΜΟΥ δεν νάρκωσε τη φιλία μας. Με γράμματα και φωτογραφίες ενημέρωνε ο ένας τον άλλον για την πορεία της ζωή του. Για προσωπικά γεγονότα, αλλά και για ταξίδια του ο Λευτέρης. Ακόμη όμως κι αν πέρναγαν χρόνια χωρίς επαφή γνωρίζαμε ότι HTAN EKEI ο ένας για τον άλλον. Έτοιμος για να μοιραστούμε ο, τιδήπ και να μιλήσουμε σαν να μιλάμε στον εαυτό μας. Όπως κάναμε πάντοτε!

Ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ καταξιώθηκε ως δικηγόρος στην Αθήνα, αλλά επέστρεψε στο νησί και στην πόλη που υπεραγαπούσε, φέρνοντας σ' αυτή και την γυναίκα της ζωής του. Την καταξιωμένη επίσης Συμβολαιογράφο Εριφύλη που του χάρισε και δύο παιδιά.

ΞΑΝΑΝΤΑΜΩΣΑΜΕ στη Μυτιλήνη μετά από απομάκρυνση δεκαετιών. Κλάψαμε για τον Νίκο που είχε εγκαταλείψει τα εγκόσια προ πολλού. Μιλήσαμε για την απόφασή του Λευτέρη να διεκδικήσει τότε το αξίωμα του Δημάρχου. Προέβλεψα ότι η νίκη θάταν σχεδόν αδύνατη, αφού οι δύο μεγάλες κομματικές παρατάξεις εξουσίαζαν την πλειονότητα των ψηφοφόρων.

ΔΕΝ ΑΡΓΗΣΕ να έλθει αυτός στην Αυστραλία για ένα δεύτερο αντάμωμά μας, αλλά αργότερα και για ένα τρίτο αντάμωμα πάλι εδώ, πρίν 11 περίπου χρόνια. Λίγο καιρό μετά την επιστροφή του υπέστη εγκεφαλικό, που τον ανάγκασε να εγκαταλείψει τη δικηγορία, αλλά και να περιωρίσει την προσωπική του δραστηριότητα. Πόσο θά-

θελα και θάθελε κι ο ίδιος νάμαστε μαζί σ' όλη αυτή την δεκαετία. Πώς να το κατέφερνα όμως αφού, πέρα από την αδυναμία μου να ταξιδεύω αεροπορικώς, υπήρχαν και άλλα σχεδόν ανυπέρβλητα, εμπόδια.

ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ όμως ότι η κατάστασή του είχε χειροτερεύσει τον τελευταίο καιρό, παρακάλεσα να τον επισκεφθεί ο γνωστός από παλαιότερη επίσκεψή του στο Σύδνεϋ, Μυτιληνίος Καλλιτέχνης Φωτογράφος Γιώργος Ιορδάνου και να του πεί εκ μέρους μου όσα μπορούσε πλέον ν' ακούσει. Τα μαντάτα στη συνέχεια δεν ήσαν καλά. Δεν θα ζόύσε για πολύ ακόμα, λέγαν οι γιατροί. Προγραμμάτισα ένα ταξίδι στην Ελλάδα για τον Ιούλιο, ελπίζοντας ότι θα τον προλάβω. Η μοίρα δεν το θέλησε!

ΝΑΣΑΙ ΚΑΛΑ όπου νάσαι αδελφέ μου. Και τα ειλικρινέστατα συλλυπητήριά μου στην Αναστασία σου, στον Στέλιο σου, στην Εριφύλη σου στην αδελφή σου Ελευθερία και στις οικογένειες των πρωτοξαδέλφων σου που ζουν εδώ στο Σύδνεϋ. Του Γιώργου Τατά και του Λευτέρη Τατά, με τον οποίο λόγω της συνωνυμίας οι δασκάλοι σάς ξεχώριζαν με το πατρόνυμο: Του Στυλιανού για σένα, του Αποστόλου για τον ξάδελφο.

ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ, όπως όλοι, πως οι φωτογραφίες δείχνουν και λένε πιο πολλά από τα λόγια, ας μοι επιτραπεί να παραθέσω κατωτέρω σε σμίκρυνση, λίγες από τις εκατοντάδες φωτογραφίες του Λευτέρη μόνο, αλλά και μαζί μου πον κρατώ ανάμεσα στις πιο πολύτιμες.

ΕΠΑΝΩ από αριστερά. Στον Αιμενοβραχίων Μυτιλήνης με φόντο το άγαλμα της Ελευθερίας και στη συνέχεια, πάντα δίπλα μου ν' ακουμπά όρθιος το χέρι του στην πλάτη, όπως και κατά την επίσκεψή του στο Βοστάνιο Νοσοκομείο όπου βρισκόμουν κρεββατομένος μετά από εγχείρηση

περιτονίτιδος. Στη συνέχεια πάνω στα πρώτα μας ποδήλατα και **ΚΑΤΩ Οι τρείς μας** (Τρίο Εγώ) με τον Νίκο Γιαρλό, που έφυγε τόσο νωρίς. Στη συνέχεια δύο σκηνές από μια ΕΚ-ΕΞ, (Εκδρομή Εξαφάνισης) μ' εμένα να μαγειρέω και τον Λευτέρη ν' αναπάνεται τραυματισμένος στο δεξιό του πόδι.

ΑΝΩ: Μια από τις φωτογραφίες που αγαπούσαμε κι οι δύο. Ποζάροντας ακίνητοι για κιάποια δευτερόλεπτα με τον φακό ανοιχτό στο μάξιμον, όπως και το διάφραγμα ώστε να γράψει το φιλμ πρόσωπα από το φως που λάμπει ανάμεσά τους. **ΚΑΤΩ:** Δυό από τις πάντοπλές αναμνηστικές φωτογραφίες, κατά την αξέχαστη δεκαήμερη επίσκεψή μας στο Ολλουρού

Δυό φωτογραφίες από την επίσκεψή μου στην Θεσσαλονίκη όπου σπόνδαξε πρωτετής Νομικής, αφήνοντας σε λίγο τα μαθήματά για νάρθει στην Αθήνα να περάσει μαζί μου τις τελευταίες μέρες πριν από τον ξενητεμό μου.